

A bevezetésben 1. alatt elősorolt erdők, valamint felújításuk sem tartozik ide, miután ezeket a szerint a mint szál- vagy középerdőt képeznek úgy kell kezelni, a mint azt a körülmények megkívánják, s a mint azt minden tankönyv megszabja.

Az erdőkárok elhárítása.

Az „Erdészeti Lapok“ egyik füzetében egy tisztelt szaktárs természet-hiven ecsetelé a bácskai nagymérvű falopásokat, s ezzel kifejleszté régi vágyamat, azok elhárítását czélzó néhány eszme töredéket e lapokban közzé tenni.

Bekezdésül szükségesnek vélem a t. olvasó közönséget a falopások forrására figyelmeztetni, hogy így megösmervén a baj keletkeztét, a kellő óvszerekről is ehez mérten gondoskodhassunk.

Sajnálkozva tapasztalta mindenikünk, kinek hivatása a nép között gyakran megfordulni, s kedve van léte mozzanatait észlelni, hogy az utolsó két évtizedben a nép morális értéke nagyon csökkent; nagyobbodott a pauperismus, sülyedt a tulajdon tiszteletben tartásának magasztos érzülete, s legegyszerűbb volt e kórjelenség első rohamait a legelterjedtebb birtokból — az erdőből való csenéssel csillapítani, e csenésből lopás, s ebből elvégre — logikai lánczolatban — az erőszakos nyílt elsajátítás következett. Ha akad mindjárt eleve jó orvos, ki hatalmas érvágással segít a lázas rohamon; ha találkozik közeg, mint ezt törvényeink kívánják — mely kezdetben a lopókat erélylyel fenyíti meg; ha jelentkezik hatóság, mely az elsajátítókat vas szigorral tereli a rendes utra: — úgy hiszem erdeink faanyag készletei ily vandal kezektől meg lesznek kímélve. Ez azonban meg nem történt, a nélkül hogy, mint elleneink közül sokan állítani szeretik — az erdőkezelő és védszemélyzetet okozni lehetne. Meg vannak tömeges hivatalos beadványai, meg vannak panaszaik, meg vannak a hirlapokban feljajdulásai, sőt nem hiányzanak bizonyítékok, a habár nem is egészen jogos, de kényszerű erőszakos fellépésekről is; elég adat a védelemre, és az ernyedetlen buzgalom, becsületesség s ügyszeretet fényes bebizonyítására.

Evvel azonban nincs segítve a bajon, s minthogy a morál utján a kedélyekre hatni, karhatalommal a pusztitással sikra szálni erőnk s ughiszem hatáskörünkön is túlfekszik, — mit cselekedjünk?

Szerintem csak egy okszerű módja lehetne a falopások elhárításának, és ennek kivitele tőlünk függ.

A falopók zömét ugyanis az elszegényedett, sok gyermekkel bíró, földmivelők és munkások selejtje képezi, kiknek a hideg dermesztő kinja csak azért is jobban fáj, mert elkeseredett lelkükben a nyomor és véginség családjuk szenvedéseit még borzasztóbbá fokozza, kedély állapotukat pedig daczossá, és minden emberi intézményt megvetővé teszi: ezek a pusztító falopók. Hogyan hárítsuk el szenvedéseiket, mikép szelidítsük elvadult érzelmeiket mi szerény erdőszők, kik ügyel bajjal vergődünk át saját bajainkon, ime megmondom

Van erdeinkben kóraszatag, vigályítandó bokrozat, alj és egyéb csekélyebb faanyag. Törekedjünk ebből a tüzelő anyagot oly olcsó áron kiállítani, hogy azzal a legszegényeb is elláthassa magát; adjunk a földhöz tapadt tolvajnak, ha javítani akarjuk életkedvet, megelégedést és bizalmat gerjesztő hévanyagot, adjunk pedig ha mindjárt némi áldozatokkal is, mert mint látjuk erővel veszi el tőlünk morális befolyásunk és tekintélyünk rovására; adjunk a falopónak erdei munkát, s elejét vesszük a rosznak eredetében; mert ha a falopó fával, és kenyere megszerzésére erdei munkával elláttatik, s az erdőszben élte fentartásának s biztos keresetének lényeges segédeszközét becsülendi: nem hiszem hogy erkölcsi érzete, s a tulajdonjog szentségének elismerése részleg föl ne ébredjen benne, s ez által az erdőlopások, legalább nagy részben el ne háríthatassanak.

Kerülnek e tárgy körül majd még jobb eszmék is szönyegre, én ez eszme töredéket csak azért véltem közlendőnek, mert meggyőződtem: hogy egyelőre az erdőlopások elhárításának egyedüli módja csak ama régi mondatban fekszik: „segíts magadon és segítve lesz rajtad.“ — Palánkán 1868-ik év november havában.

Geisinger József,

magyar kir. erdőgondnok.